

יחי שיקאגו העליזים

אה לסיעה כמו אגודת ישראל, סיעת גח"ל היא עלובה, רוחרפאים שלא מצאה את מקומה.

כך זה היה לפני שגח"ל נגאל עליירי המלי-חמה והצטרף לממשלה, וכך זה עכשיו שוב, אחרי שמנחם בגין עשה את המעשה הפטריו-טי והסך את הממשלה לשטח משוחרר מגח"ל.

כ שסיעה גדולה מרגישה שהיא בטלה בשישים, ושסיעות קטנות הרבה יותר פועלות לאין שיעור

ראשי כנופיית הפשע שהתכנסו ב־1931: רובם נרצחו*

יותר ממנה, היא יכולה להסיק אחת משתי מסקנות: או לשפר את עצמה, להתחיל לעבוד ברצינות, להחליף את הבלתי-מוכשרים, לגבש עמדות לגבי נושאים חשובים. או לחסל את הסיעות הקטנות, המאפשרות השוואה בליכך בלתי-נעימה.

כקיצור: שיטת רוזוולט או שיטת אל קא-פונה.

נראה כי ההכרעה כבר נפלה בגח"ל, והוא בוחר בדגם של שיקאגו.

ב מחמת-כנופיות, אין מקום לפשרות. שיתוף-פעולה בין כנופיות יכול להיות אך ורק זמני. בסופו של דבר תישאר תמיד כנופייה אחת ויחידה.

זהו כלל בסיסי, שהוכח בהיסטוריה פעמים ללא-ספור, והוא חושף את גל האיוולת שבתפיסה האנוכית העלובה של אנשי חרות, בבואם לחסל מתחרים לא-נוחים.

אין כל קדושה, ואין השפעה מאנית, למיספר 5.

מי שמעלה את האחוז היום לחמישה אחוז — כדי להשיג תמיכה של שלושת מנגנוני-הלחץ הגדולים, יכול להמשיך ולהעלותו מחר.

אם מוצדק לשלול ייצוג מ-4.9% של הבוחרים — ציבור של 70 אלף בוחרים! — מדוע לא ישלול ייצוג גם מ-10%, או 15%?

מי ימנע את שלילת ייצוגו של כל הציבור הדתי מחר? מי ימנע את חיסול תנועת החרות מחרתיים, תוך שיחוד הליברלים, או את חיסול גח"ל כולו?

מי שמתחיל בפארטיסייד, סופו ליפול לו קורבן בעצמו.

באופן עקרוני, אין הבדל בין רצח בסכין, בתת-מיקלע או בתותח. מי שמשתמש כיום בתת-מיקלע של אליקאפונה כדי לחסל יריי-בים פוליטיים קטנים, ישתמש מחר בתותח הקדוש כדי לחסל יריבים פחות קטנים.

כשמתחילה מלחמת-כנופיות, אין היא מסתיימת באמצע הדרך. הכנופייה הגדולה והתחזקה תמשיך בה עד הסוף. בסוף נשאר תמיד, אליקאפונה אחד.

זהו לקח שיקאגו.

* אילי המאפיה, מימין: הולץ, קובוליק, שפירא, קרביץ, גרינברג, בוכהלטר, טייטלבוט, סיגל ורודן.

הקטנות המסרבלות את עבודת הכנסת.

ולפי גירסה שניה, פחות ערינה: "לחסל את הסיעות המפריעות לעבודת הכנסת."

מה נקרא "להפריע לעבודת הכנסת"?

פשוט מאד: להגיש שאילתות שאינן נוחות לשר-התחבורה, להציע פעם-פעמיים אי-אמון לממשלה, למתוח ביקור על מעשיה, לחשוף מעל הדוכן את פעולותיה ומחד-ליה, להגיש הצעות דחופות לסדר-היום והצעות חוק פרטיות, להכריח את השרים לבוא ולגלות לציבור מדוע עשו או לא עשו.

כל העבודה הזאת נעשית כיום עליירי הסיעות הקטנות דווקא. אגו"י פעילה יותר מהמפד"ל, המרכז החופשי פעיל יותר מגח"ל, רק"ח פעילה יותר ממפ"ם.

ואם מותר לחרוג לרגע קט מתחומי הענווה הזאת, חלק ניכר מאד מן העבודה הזאת נע-שית כיום עליירי סיעה קטנטנה, טורדנית ומציקה מאין כמוה — סיעתי שלי.

נכון, אנחנו "מסרבלים", ואפילו "מפריעים".

אני מודה באשמה.

ואני מבין לנפשמ של עסקנים טובים, החולמים על ימים כאשר אנחנו לא נהיה מצויים בבניין המרובע. הכל יתנהל אז על מיי-מנחות, כולם יוכלו לישון בשקט, כל ויכוח יהיה תרגיל פורמלי, ואפשר יהיה להתחלק בשלל באין מפריע.

זהו, בקיצור נמרץ, אחוזה-חסימה.

בניין יצאה המזימה? מי מבין שלוש קבוצות-הלחץ הגתה מחדש רעיון נפלא זה?

גח"ל. ולא סתם גח"ל, אלא דווקא אנשי חרות שבו.

זה מעניין. מדוע דווקא חרות? ומדוע דווקא עכשיו?

יש לכך סיבה פשוטה מאד.

במשך שלוש ורבע שנים ישב גח"ל בממשלה. במשך תקופה זו לא השמיע אפילו ציוץ של אופוזיציה. כשהגיע הליכוד הלאומי לקיצו המבורך, ששו ושמחו כל העיתונים: הנה יש בכנסת שוב אופוזיציה גדולה וחזקה. עברו ארבעה חודשים, והנה אין קול ואין קשב. האופוזיציה הגדולה, האדירה, העצומה פשוט אינה קיימת.

כל כמה שבועות יש נאום דרמטי אחד של מנחם בגין, שהוא בבחינת חתייה אמנותית. חוץ מזה — לא כלום.

בכנסת זהו סוד גלוי: סיעת גח"ל היא הפי-עה הגרועה ביותר בבית. פשוט אין כל קשר בין מישקלה המיספרי ובין מישקלה הסגולי.

רוב חברי-הכנסת שלה הם מתחת לרמה, ואיש אינו מבין איך הגיעו לשם. על רוב הנושאים אין לסיעה מה לומר, והיא מגמגמת גימוגמי-סרק.

לא רק בהשוואה לסיעה הקטנה שלי, אלא אפילו בהש-

אחרי הפסקה של ארבע שנים התחדשה היוזמה לשנות את שיטת-הבחירות בישראל.

לא, חלילה, בכיוון של הידוק הקשר בין הבוחר והנבחר.

לא בכיוון של מתן אפשרות כלשהי לבוחר להשפיע על הרכב רשימות המועמדים, הנקבעות בתהליכים סמויים. לא בכיוון של חיוב הבוחר למסור דו"ח כלשהו לכו-ריו, או אף לשמור אמונים למצע שעל פיו נבחר.

בה חל ט לא.

אלא בכיוון של העלאת אחוזה-חסימה, מאי-חיו אחר לחמישה אחוזים.

אין כל טעם לבזבז מילים גבוהות ולהפליג בספירות העליונות של ההלכה המדינית, כדי להסביר את מהותו של אחוזה-חסימה.

די בהבאת משל פשוט — לא מן העולם העליון, אלא מן העולם התחתון.

הדוגמה הטובה והמוצלחת ביותר של הפעלת אחוזה-חסימה היתה בעיר שיקאגו, בשנת ה־20 וה־30.

היו שם שתיים-שלוש כנופיות-גאנגסטרים גדולות, והר-בהרבה קבוצות גאנגסטרים קטנות ובלתי-תלויות. כולן עסקו באותו הדבר: הברחת משקאות חריפים (שהיו או אסורים, דוגמת החשיש בישראל כיום), עושק מועדוני-לילה, הימורים, סחיטה וכיוצא באלה.

לכנופיות הגדולות היו מנגנונים אדירים, הוותיקות, והשפעה מכרעת על בחירת הי-פוליטיקאים ומפקדיה-המשטרה. לגאנגסטרים הקטנים לא היתה אלא יוזמתם הפרטית.

בשלב המכריע החליטו הגדולים לחסל את הקטנים. הם שלחו את רוצחיהם השכירים, ואלה קטלו באופן שיטתי כל מי שלא היה שייך לכנופיות הגדולות.

אחוזה-חסימה הופעל כאמצעות התת-מיקלע, שחגג אז את נצחונו הראשון.

אם נחזור משיקאגו לירושלים, ומן העולם התחתון לעולם העליון, נראה כי ההבדל אינו אלא בשיטה.

יש בארץ שלוש קבוצות פוליטיות (לא יפה להגיד "כנופיות של עסקנים") גדולות.

המערך, גח"ל, המפד"ל.

המזימה של קביעת אחוזה-חסימה בגובה של חמישה אחוזים אין פירושה אלא זה: שלוש קבוצות אלה עושות יד אחת כדי לחי-סל במשותף את כל האחרות.

לא בדרך של שיכנוע הבוחרים שלא לבחור בהן, לא בדרך של התמודדות רעיונית או מדינית, אלא בדרך השימוש הגס בכוח החקיקה.

שלוש סיעות, שזכו ביחד ב-94 כסאות בכני-סת, פשוט ישתלטו בכוח על 26 הכסאות האחרים, ויחלקו אותם ביניהם.

גח"ל תחסל את ע"מ, ל"ע והמרכז החופשי, ותוך כדי כך תבלע חרות את הליברלים האומללים.

המפד"ל תחסל במכה אחת את אגו"י ופא"י.

מע"י תחסל את שרידי מק"י ואת רק"ח, ותבלע תוך כדי כך סופית את מפ"ם.

כולם יחד יחסלו את הכוח החדש, וימנעו מראש עליית כל כוח חדש, רענן וחדשני.

אחרי שהתת-מיקלע החקיקתי יספיק את מלאכתו, יישארו בשדה-הקטל רק שלושה מנגנונים גדולים, והם יחלקו ביניהם את כל התקציבים, המיליונים של המגבית היהודית המאוחדת, כספי ההסתדרות והסוכנות, הג'י-בים, החזמנות, הרשיונות, הכיבודים, השליי-חיות, ההסבות, ההענקות וההלוואות שהם, במדינתנו, השלל החוקי של המחזיק בשלטון.

מהו התירוץ לרצח פוליטי המוני מתוכנן זה? (או-לי כדאי להמציא לו מונח חדש — "פארטיסייד").

הרי דרושה אמתלה כלשהי. גם הגאנגסטר המושבע ביותר אוהב לקשט את מעשיו באידיאולוגיה כלשהי. ובכן, יש.

לפי כתב מעריב, הכמנה היא להוציא את "הסיעות